

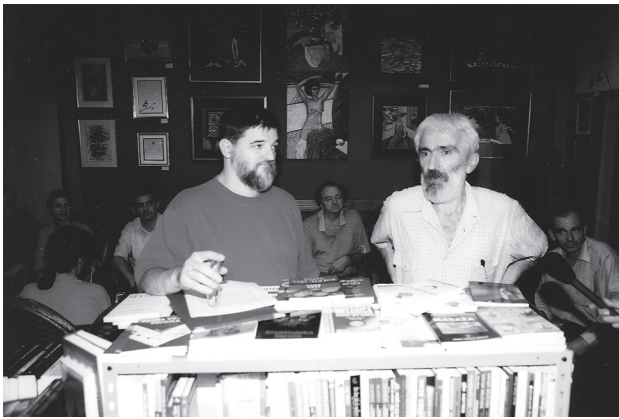
Промоција књиге „Живјеће, авај, народ” професора Боже Марића

одржана је 14. 9. 2004. године у читаоници наше школе. О књизи су говорили познати афористичари који су књигу оцијенили као још један корак ка богаћењу српске афористике. Гимназијалци су уживали у прилици да кроз афоризме, на сатиричан начин, сагледају актуелне проблеме нашег друштва

Том приликом разговарали смо са господином Александром Баљком о афоризмима, начину на који настају и какав одјек имају у друштву.

- По дефиницији, афоризам је мисао изговорена у мало ријечи. Афоризам је спој умјетности, филозофије, политике. Може се рећи да се многе области укрштају у афоризму.
- Колико и на који начин друштвене околности утичу на стварање афоризма?
- Друштвене околности утичу на стварање афоризма, али то није ну-

жњи услов. Пошто је људска глупост вјечна, афоризми ће се писати и у времену када постоји државно благостање. За судбину афоризама не треба бринути.

- Да ли су афоризми један вид умјетности?
- Да, и више од умјетности.
- У каквом је положају наша афористика у односу на свјетску?
- Многи страни афористичари су констатовали да је српски афоризам преузео примат од пољског. Само су у Аустрији и Њемачкој, у једној години, изашле три антологије српских афоризама. Наши афоризми су објављивани и у бројним другим часописима, пољским, чешким, италијанским, француским, чак и у Канади. За стране афористичаре је занимљива форма, а не садржај афоризма. Задивљени су како српски афористичари на више начина говоре о истој ствари.
- Како је текао развој српског афоризма?
- Српски афористички круг постепено се ширио из неких великих центара као што је Београд, Нови Сад, Ужице, Крагујевац, Бањалука, на све српске земље. То је за посљедицу имало да се у малим мјестима јави одређен број изузетно квалитетних аутора.
- Шта је инспирација за настанак афоризма?
- Све оно што нас окружује и „окужује”. Све што нас иритира на овај и онај начин, што нас спрјечава, да живимо животом достојног живљења.
- Шта одликује афористичаре?
- Афористичар је бунтовник са разлогом. Бунтовник који јако брзо реагује, који не околиша, суди на лицу мјеста, по кратком поступку. Тако они и функционишу. Афористичари се међусобно друже, бодре једни друге, размјењују искуства, млађи уче од старијих, понашају се као да раде на истом послу, а они то и раде.
- Шта бисте поручили младима кроз афоризме?
Млади су наша највећа брига, јер желе да заузму наша мјеста.
Генерације које долазе, забрињавају генерацију која не одлази.
Само најстарији занат осјећа потребу за младим кадровима.

Ања Рајковић, IV1

Омладински комуникативни центар (ОКЦ)

је у сарадњи са бањалучким средњим школама организовао радионице у циљу упознавања младих са волонтеризмом и радом волонтера. И наша школа је учествовала у раду. Поставља се питање: Шта је уопште волонтеризам? Волонтирање у најширем смислу се дефинише као непрофитна и неплаћена активност којом појединци доприносе добробити своје заједнице или цијелог друштва; то је један од камена темељаца цивилног друштва, јер оживљава најплеменитија стремљења човјечанства, заузимање за мир, слободу, могућност избора, сигурност и праведност за све људе.

Учесници радионице имали су прилику да науче нешто више о изградњи мира и ненасилној трансформацији конфликта, и да доприносе помирењу, развоју мировних активности и поштовању људских права. Шест часова које смо провели на радионици протекли су готово непримјетно, кроз игру, забаву и незаборавно дружење. Међутим, поруке волонтериста озбиљно су схваћене. Данас и ми, млади волонтери, спроводимо радионице у нашој школи и упознајемо остале ученике са задовољством помагања другима, самопоуздањем које се тим путем стиче, и рјешавањем конфликта мирним, вербалним, а не физичким сукобом.

Досад одрађене радионице (међу ученицима школе) протекле су у забави, али и раду. Задовољство је обострано. Али ту није крај. Млади волонтери Гимназије уложиће још много у изградњи осјећаја хуманости, саосјећајности и толеранције код младих нараштаја. У плану је организација хуманитарне акције „Један слаткиш, једно дијете”, затим волонтирање у дому за незбринуту дјецу „Рада Врањешевих”. Вријеме ће показати колико је ОКЦ успио у својој намјери, али не сумњам да успјех неће изостати. Мото којим се руководи Омладински комуникативни центар је: *Омогућимо младима да достигну своје потенцијале.*

Нама, ученицима Гимназије, тачније учесницима волонтерске радионице, то је већ омогућено, јер ћемо ми сасвим сигурно кроз волонтирање достићи своје потенцијале. А ми ћемо уложити све своје снаге да то омогућимо и другима, јер невјероватан је осјећај задовољства који имамо док помажемо другима. То је право богатство, право благо!

Ми смо богати и ми, волонтери, можемо промијенити свијет!

Биљана Јанковић, II8